

Nedolžni otročiči.

Nij ga nič lepšega in dražega na vsem svetu, nego so nedolžni otročiči! Le pogledjte ju, kako ležita materina ljubčeka v mehkejši posteljici, ki jima jo je naredila preljuba mati. Vzela sta slovó od očeta in matere ter mirno počivata v svetejši nedolžnosti, ki je največji kinč in lepota nežne mladine. Ta prelepa čednost je Bogu in ljudém čez vse prijetna in ljuba. — Nedolžnost je podobna najlepši cvetlici v božjem vrtu, ki je kraljica vse lepote in vseh

cvetlice. Ta cvetlica cvetè samo jedenkrat v človeškem življenji, ter se ne povrne nikoli več, ako se zapravi. Blagor očetu in materi, ki imata nedolžne otroke, katerim še sveta sramožljivost in čista nedolžnost cvetè na njih mladih licih. Taki otroci lahko mirno in sladko počivajo, ker imajo čisto in mirno vest, a mirna vest je mehko zglavje, na katerem se sladko spi in počiva, in tudi lahko umrje. Le pogledjte ju, nedolžna otročiča, kako brezskrbno počivata v svojej postelji, nikogar se ne bojita, ker ju je blagoslovila materina roka in dobra njiju mati se ne loči poprej od njiju, dokler ju ne priporoči dobremu nebeškemu očetu in angelu váruhu, da bi ju varoval čez noč. Predno otide,

še ju pokropí z blagoslovljeno vodo, kakor sta otroka prosila, predno sta se ločila od svojih dobrih roditeljev. In mati gre iz dóma, gre po svojih opravilih, a otroka se še nijsta izbudila, še vedno sladko počivata v svojej nedolžnosti, zibajóč se v prijetnih sladkih sanjah, ne vedóč, da je njíju skrbna mati užé nad njima izmolila svojo juterno molitev in ju iz doma odhajajoč izročila v varstvo dobrega Boga.

Dà, dà, otroci, presrečni ste v svojih mladih letih, in vselej mi solzé pritekó iz oči, kadar vas z večera slišim v posteljco hiteti, pevajóč: Moja glav'ca je zaspana, moja postéljca postlana. Ljubi angel váruh moj, mene varuj ti nocoj! — Oče! vi mi križ storite; mati! vi me pokropite, da prav lahko, sladko spim, blagoslov da vaš dobim. — Jutri hočem, zgodaj vstati, nečem zarje zalezati. Bog mi svojo daj pomóč; oče, mati, lahko noč!

— 6.

J u t r o.

Ko cerkvenik dan odzvoní in petelini z glasnim petjem nov dan napovedujejo, užé se prikaže na sinjem nebu rumena zárija, ki nam oznanja solnčni vzhód. Nebó postaja vedno lepše in svitlejše. Zdajci se pripelje solnce izza gór in razlije svoje svitle žarke po vsem nebu, da se nam vidi kakor goreče morje. In zlato solnce, podobno velikej žarečej krogli, se pomika bolj in bolj na sinje nebo, da objame vse stvari s svojo življenje razlivajočo gorkoto. Jutro je, in to je najlepši del dneva. Vsa narava se zbudi iz ponočnega spanja. Ljudje in živali se začnó gibati in hváliti Boga za prelepi novi dan. Vse je napolнено z novimi močmi, z novim življenjem. Krasne cvetličice, ki so malo poprej še svoje glavce imele povešene, kakor bi bile mrtve, dvigajo se zdaj k višku ter se stézajo k nebu, kakor bi hotele tudi one po svoje čestiti vse-mogočega stvarnika, dobrega Boga v nebesih. Po travi leží rōsa, zbirajoč se v svitle kápljice, ki se v rumenih solnčnih žarkih blesté, kakor najlepši in najdraži biseri. Na polji se vzdigne skorjanček ter pevajóč plava daleč tjà gori v sinje nebó, da s svojim glasnim in prijetnim žvrgoljenjem zapoje jutranjo pesen neskončno modremu Stvarniku, ki tudi njega, ubogo živalco, varuje in hráni. A kaj storiš ti, človek, ki si najimenítnejše bitje in najimenítnejša stvar božja na zemlji! Ali se spominjaš tudi ti dobrot božjih in daruješ svojemu Stvarniku prvino vseh svojih misli, ko se izbudiš iz sladkega spanja? In kako vi, otroci? Ali hválite Boga za toliko lepote in toliko dobrot, ki je uživata takój z vsacim novim dnevom? Vsako mlado jutro je prelepa slika nežne mladine. Kakor je zjutraj vse nekako bolj veselo in gibično, tako je tudi srcé nežne mladine veselejše in občutljivejše nego li srcé ubožne starosti.

Pazi torej ljubo dete,
Da se zgodaj izbudiš,
Da najlepše dóbe dneva,
Zárije ne zamudiš.
Čisto kakor solnčni žarki
V prsih bōdi ti srcé,
A iz srca naj zahvalne
Pesni Stvarniku puhté.

Eliza Steinmetz-ova,